

ROMANA

Jessica Gilmore
Happy End

Gina Wilkins
Adj esélyt a boldogságnak!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jessica Gilmore, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A ROMANA 733. eredeti címe: Honeymooning with Her Brazilian Boss
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

© Gina Wilkins, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Romana 732. eredeti címe: The Road to Reunion
(Harlequin Silhouette Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Halász Kriszta

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 733-734. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-427-8

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore
Happy End

1. FEJEZET

– Most már hagyd abba, Hatty, és gyere!

Harriet Fairchild felnézett a számítógépe képernyőjéről. A feje zúgott a sok számtól, táblázattól, tervezettől. Rámosolygott a barátnőjére, aki az ő régi kis íróasztala mellett állt türelmetlenül.

– Ezt még be kell fejeznom, aztán jövök. Csak öt perc, és elkészülök, ígérem.

– Tíz perce is ezt mondtad – felelte Amber. – A vendégeink negyedóra múlva megérkeznek, és még semmit sem csináltunk. A táblázatok megvárnak.

– Ahogyan minden más is, amit még nem végeztem el. Felfoghatatlan, milyen lemaradásban vagyok, pedig még meg sem nyitottuk az ügynökséget.

Harriet elmentette a dokumentumokat, becsukta a laptopját, és felsóhajtott, de csak halkán, hogy Amber meg ne hallja. Az új üzlettársai, akik egyben a legjobb barátnői is, nagyon megértőek voltak, amikor a beteg édesapjához kellett utazgatnia. A *Happy End* ügynökség azonban nemsokára megnyitja kapuit, ezért a teljes csapatnak készen kell állnia az elegáns chelsea-i házban, amelyben most élnek, dolgoznak és álmokat szőnek egyszerre.

– Még mindig nem hiszem el, hogy ez igaz! – Amber izgatottan fel-alá járkált, miközben Harriet eltette a laptopját. – Mármost hogy valóban megcsináltuk.

– Ott még nem tartunk. Előbb ügyfeleket kell szereznünk.

Harriet szokás szerint igyekezett józan maradni, de benne is munkált az izgalom.

– A mai este éppen arról szól, hogy a cégünk megkezdje a működését. Meglátod, holnaptól több dolgunk lesz, mint amennyivel elbírnánk.

– Megoldjuk. Emilia rendezvényszervezői tehetségével és Alex marketinges tapasztalataival csakis sikeres lehet a nyitórendezvényünk. Ha pedig mégsem lesz az, egy teljes hétig élélhetünk a megnyitóra készített szendvicseken és pezsgőn.

Harriet követte Ambert az újonnan kialakított fogadótérbe, ahol már várta őket az ügynökség két másik társalapítója. Miután Harriet odalépett hozzájuk, Emilia végre eldurantotta a pezsgőt, Alexandra pedig egy poharat tartott a palack alá. Miután megtelt, mosolyogva odanyújtotta Harriettnek.

– Köszönöm. – Emilia a többieket is kiszolgálta, és a négy barátnő koccintott. – Igyunk a valóra váló álmokra és a tartós szerencsére! – mondta Harriet.

– A tartós szerencsére! – ismételte meg Emilia.

– És az álmainkra! – csatlakozott hozzá Alexandra.

– Négyünkre! – A derűs természetű Amber mosolya az egész helyiséget beragyogta. – Összehoztuk, és én nagyon büszke vagyok magunkra – mondta, és hálásan Alexandrához fordult:

– Neked köszönhetően, Alex, még hamarabb is, mint terveztük.

A magas, vékony Alexandra megrázta a fejét.

– Valójában a keresztanyámnak köszönhető. Ő hagyta rám ezt a házat. Nélküle az álmaink még mindig csak álmok lennének.

– Akkor igyunk a csodás keresztanyádra!

Amber újra magasba emelte a poharát, és a kis csapat tiszteletteljes köszönetet mondott. Tudták, hogy nagyon szerencsések. Alexandra örökségének hála nemcsak hamarabb nyithatják meg az ügynökségüket, de a lakbér és más költségek miatt sem kell aggódniuk.

Harriet ivott egy korty pezsgőt, aztán körülnézett a helyiségben, hogy lát-e valamilyen hiányosságot. Megkönnyebbült, amikor semmit sem talált. Készen állnak! A nyitórendezvény után pedig Chelsea-ben a fontos és gazdag emberek tudni fogják, hogy itt vannak, és örömmel állnak a rendelkezésükre.

A kis ház, amelyet Alexandra megörökölt, némi szépítésre szorult. Ők azonban minden megtakarításukat összeadták, és így lebontathatták a falat a nappali és az étkező között, hogy

világos, hívogató fogadóteret alakítsanak ki. A fapadló most meleg aranyszínben csillog, a falak pedig új, mattfehér festést kaptak a képtartó sínek fölött, alattuk pedig világosszürkét. A cserépkályhákat addig súrolták, amíg nem ragyogtak. Két kanapé áll egymással szemben, hogy az ügyfelek kényelembe helyezhessék magukat. Az íróasztalok két sorban állnak a fogadótérrel szemben. A kandalló mögötti falfülkékben polcokat helyeztek el, amelyeken célszerűen elrendezve sorakoznak majd a szükséges dokumentumok. Mindezzel azt akarták elérni, hogy ez az ügyfélfogadásra szolgáló helyiség egyszerre legyen professzionális és egyedi. Vagyis olyan, mint a szolgáltatások, amelyeket kínálnak.

A hátsó ajtó egy kis konyhába és a télikertbe vezetett, amelyet nappalinak és ebédlőnek használtak. Az ajtó most nyitva várta az új szomszédokat. A hűtőszekrényt feltöltötték pezsgővel. A tálcákon szendvicsek feküdtek, amelyeket Amber készített. A levegőt friss kenyér, méhviasz és virágok illata töltötte be.

A ház két emelete két-két hálósobának és egy-egy fürdőszobának adott helyet. A számlákat az ügynökség bevételeiből fogják fizetni, és a személyes szükségleteik fedezésére mindegyikük fizetést kap. A többi pénzt félreteszik, amíg egy nap majd valóra nem válik az anyagi biztonságról szőtt álmuk.

Harriet mélyen belélegezte a sajátos illatot. Biztonság, otthon, család...

– Még tíz perc. – Emilia rántotta vissza a valóságba. – Készen állunk?

– Az iroda nem is festhetne jobban – felelte Harriet. – És mi is kicsíptük magunkat – tette hozzá, és elmosolyodott.

A barátnők, mint mindig, most is lenyűgözően festettek. Ahogy megbeszélték, mindnyájan kis feketébe öltöztek. Alex elegáns ingruhája, Amber ötvenes éveket idéző koktélsruhája és Emma bő szoknyája meg csipkefelsője mellett Harriet praktikus átkötős ruhája talán unalmasnak tűnt, de őt nem zavarta. Megszokta, hogy a háttérben marad.

– Az összes szomszédal beszéltem, mindenkit személyesen hívtam meg – mondta Amber. – Egyúttal a szolgáltatásainkról is szót ejtettem. Néhányan a gyerekeik mellé keresnek valakit, mások a kutyájuk sétáltatására. A parkban pedig megszólított egy idős pár, nekik rendszeres házimunkára és bevásárlásra lenne szükségük.

Amber személyre szabott szolgáltatásokra specializálódott. Nemrégiben még az *Aion* nevű cégnél vezetett egy kis csapatot, amely arról gondoskodott, hogy a kiemelt ügyfelek semmiben se szenvedjenek hiányt.

– Én pedig már szereztem néhány rendezvényt. Az egyik egy jótékonysági villásreggeli, a másik kettő születésnap. Az egyik egy gyereké. Talán összedolgozhatnánk, Amber, mert te jobban értesz a gyerekekhez, mint én. – Emilia rámosolygott a barátnőjére. – Alig várom, hogy munkához láthassak! Ha mindent jól csinálunk, talán karácsonyi bálók rendezésére is lesz esélyünk.

– A városban nyílik egy új étterem, és felajánlottam, hogy intézem a marketingjüket. Nem nagy pénz, de jól fog jönni.

Rokonlelkek voltak: négy magányos nő, akik egy karácsonyeste találkoztak, és lassanként családhoz hasonló közösséggé formálódtak.

– Egész héten jöttek állásinterjúra alkalmi munkát keresők – jegyezte meg Harriet. – Azt hittem, már előrébb fogok tartani, de...

– Csak semmi de! Van időnk az ügynökség felépítésére. A megfelelő alkalmazottakkal, ügyfelekkel és a legjobb szolgáltatásokkal – mondta Alex megnyugtatóan. – Édesapád most a legfontosabb. Nem kell elnézést kérned azért, mert szüksége van rád.

– Köszönöm. – Harriet örült, hogy nem kell mentegetőznie vagy elrejtienie az érzéseit. Ide tartozik, és mindig is erre vágyott. – Hallottátok? Csöngettek. Alighanem megjöttek az első vendégeink...

Deangelo Santos nemigen olvasott magazinokat, pletykalapokat pedig még kevésbé. Amióta tizenkét éve először brit földre tette a lábát, csakis angol nyelvű olvasmányok voltak a kezében. Az íróasztalán fekvő színes folyóirat egyáltalán nem illett a modern, visszafogott irodájába.

A címlapot három mosolygó arc díszítette. Mind a hárman negyven év körüliek, jól ápoltak voltak, és olyan önelégültség sugárzott róluk, amelyet csak az örökölt kiváltságok és a fennhéjázás alapozhat meg. Egyikük sem sejtette, hogy néhány hét múlva az egész világuk a feje tetejére áll.

Deangelo halvány mosollyal az ajkán egy pillanatig még a címlapot nézegette, mielőtt a két ujja közé fogta a magazint, és a papírkosárba hajította. Aztán az ajtóhoz indult. Ideje, hogy elkezdje megvalósítani a tervét.

Kinyitotta az üvegajtót, és elfojtott egy sóhajt, amikor észrevette, hogy az odakint ülő alacsony nő összerezett.

– Jó estét, Mr. Santos! Tehetek még valamit önért, mielőtt hazamegyek?

A kérdésben semmi rossz nem volt, ahogyan a helyettes asszisztens munkájában sem. Amikor Deangelo reggel fél nyolckor a mindennapi futása után megérkezett az irodába, a nő számítógépe már be volt kapcsolva, a teendő listája kinyomtatva várta, akárcsak az erős kávé cukor és tej nélkül, ahogy szerette. Minden olyan volt, amilyennek lennie kell. Kivéve...

Kivéve, hogy hétfő van. Ez pedig azt jelenti, hogy a nő már két hete és egy napja itt van. Ezzel a plusznapkal Deangelo nem számolt. A váratlan dolgokat soha nem szerette. Mindig mindent alaposan átgondolt és megtervezett, hogy elkerülje az esetlegességeket.

A helyettesítő titkárnő kérdését válasz nélkül hagyta, és visszament az irodájába. Elővette a zsebéből a mobiltelefonját, megnyomott egy gombot, és türelmetlenül várta, hogy fogadják a hívását. Mindössze három másodperc kellett hozzá.

– Jó napot, uram! Mit tehetek önért?

– Hol van Harriet? – kérdezte Deangelo.

A vonalban egy pillanatig csend volt.

– Harriet? – kérdezett vissza aztán Deangelo személyzetise.

– Igen, ő. A magas és szőke Harriet.

Vagy inkább vörös? Deangelo soha nem tudta eldönteni. A személyi asszisztensének a hajszíne nem volt fontos neki, csak az, hogy Harriet Fairchildnak köszönhetően minden zökkenőmentesen ment az életében.

– Már két hete szabadságon van – mondta. – Mikor jön vissza?

– Mr. Santos, Harriet már nem dolgozik itt. Kilépett a cégtől.

Kilépett? Deangelo megpróbált visszaemlékezni arra napra, amelyen utoljára látta Harrietet. Ha jobban belegondol, kissé várakozónak tűnt, amikor elköszönt. Lehet, hogy csalódottnak is? Deangelo azon a héten a braziliai tervein dolgozott, és nem foglalkozott annyit az üzlettel, mint máskor.

De hogy kerülhette el a figyelmét, hogy Harriet elhagyta a céget?

– És hová ment? Gondolom, megfelelő fizetést ajánlott neki azért, hogy maradjon.

– Természetesen. Tudom, hogy ön nem kedveli a változásokat, de Harriet saját céget alapít. Nem hiszem, hogy bármivel is maradásra tudtuk volna bírni.

Jobban hangzott, hogy azért vesztette el a remek személyi asszisztensét, mert a saját lábára áll, mintha egy másik céghez ment volna át, de így is kellemetlen. Különösen most, amikor ő élete legnagyobb üzlete előtt áll, és számított Harriet segítségére.

A nyitott ajtón át gyors pillantást vetett Harriet utódjára, aki szorgalmasan írt valamit a számítógépén. Ahhoz már késő van, hogy betanítsak valaki mást, gondolta Deangelo.

– Milyen céget alapított Harriet?

– Egy ügynökséget, az *Aion* három másik korábbi alkalmazottjával együtt. Azt hiszem, teljes körű szolgáltatást kínálnak a rendezvényszervezéstől a kisegítő titkárnők közvetítésén és költségvetések készítésén át a vagyonkezelésig.

Mindebből Deangelo csak azt hallotta ki, ami fontos volt neki.

– Azt mondja, kisegítő titkárnőket is közvetítenek? Csodás, akkor szerződtesse újra Harrietet a jövő hónapra! A szokásos összeg kétszeresét fizetem. – Mindennek megvan az ára, és egy új ügynökségnek biztosan jól jön a pénz. – Mondja meg neki, hogy az útlevelének érvényesnek kell lennie. Két hét múlva Rio de Janeiróba repülünk, de azt szeretném, hogy már holnap itt legyen.

Deangelo ezzel befejezte a beszélgetést. Az irodája nagy ablakához ment, és kinézett London látképre. Az ilyen kilátás milliókat ér, az *Aion* épülete South Bank szívében pedig még többet. Ő egy loftlakásban élt ugyanitt, alatta egy teljes emeletet a cég irodái foglaltak el. Az edzőterem és az úszómedence az alagsorban volt, közvetlenül a garázs mellett, amelyben veterán sportkocsijainak gyűjteménye is helyet kapott. Hosszú utat tett meg idáig a braziliai nyomornegyedtől. Ha viszont újra elmegy Rióba, vajon Deangelo Santos lesz, az *Aion* alapítója, milliárdos és mecénás, vagy megint utcagyerek és Rio egyik legrégebbi családjának házasságon kívül született sarja? Akit eldobtak, mint a szemetet, mert annak is tartották...

Deangelo ökölbe szorította a kezét. Két hét múlva megmutatja nekik, hogy ki ő! Ahhoz pedig mindennek tökéletesnek kell lennie, úgyhogy szüksége van Harrietre.

Mintegy végszóra megszólalt a mobiltelefonja. A kijelzőre pillantva máris nyugodtabb lett. Sue hívja, biztosan azt akarja elmondani, hogy Harriet visszajön.

– Igen? – kérdezte Deangelo kurtán, miután fogadta a hívást, és egy pillanatig hitetlenkedve hallgatta a személyzetist. – Mit jelent az, hogy nem tud?

– Azt mondta, hogy nem fér bele az idejébe. Azért felajánlotta, hogy keres maga helyett valakit, de egy hetet kér rá, bár szerinte az a szegény lány, aki most ön mellett dolgozik, megérdemelne még egy esélyt. Őt viszont most túlságosan lefoglalja az ügynökség felépítése, és nem lehet távol egy hónapig. Ma kezdik meg a működésüket, és este nyitópartit rendeznek. Én is elmegyek.

Deangelo felkapta a fejét.

– Hol lesz a nyitóparti? ... Akkor ott találkozunk! Majd én beszélek Harriettel – mondta, majd bontotta a vonalat.

Ahhoz, hogy Rióban minden a terve szerint alakuljon, Harriet Fairchildnek mellette kell lennie. És ha neki ennek érdekében el kell autóznia Chelsea-be, hogy személyesen győzze meg, akkor pontosan ezt fogja tenni.

Deangelo pillantása a papírkosárra és a színes magazinra esett. Be kell váltania az ígérését, amelyet egy haldoklónak tette. Senki és semmi nem állhat az útjába.

A házban egyre nagyobb lett a tömeg. Újabb és újabb kíváncsi szomszédok, helyi üzletemberek és lehetséges ügyfelek érkeztek. Megkóstolták Amber mutatós szendvicseit, és egy-egy pohár pezsgővel koccintottak az új ügynökségre. Harriet látta, hogy Alexandra és Emilia beveti a megnyerő modorát, miközben Amber a finomságaival kényezteti a vendégeket, ő maga azonban még mindig nem akarta elhinni, hogy mindez igaz. Sokáig csak vágyálomnak tűnt, de eljutottak idáig, és most már a saját kezükben van a jövőjük.

Harriet félretette az aggodalmait. Most is a régi íróasztalánál ülhetne, és mindjárt letelne a munkaideje. Jól fizetett, nyugdíjas állása lehetne, és biztos egzisztenciája. Ideje volt azonban, hogy valami újba kezdjen. Hogy ne legyen tovább a kis titkárnő, aki inkább az iroda bútorzatának a része, semmint hús-vér ember. És aki olyan jelentéktelen, hogy Deangelo Santos három év után el sem köszönt tőle.

Elég ebből! Ügyfeleket kell szereznie, nem segít, ha azon búslakodik, hogy a régi főnöke közömbös volt iránta. Harriet mosolyt varázsolt az arcára, és kihúzta magát. Mutatkozz magabiztosnak, ha nem is vagy az, szokta mondani Amber, és ő most pontosan ezt fogja tenni.

Magára vállalta, hogy üdvözli az ajtóban az érkező vendégeket, és prospektusokat osztogat nekik. A könnyed társalgás soha nem volt az erőssége, azt szerette, ha feladata van. Ez a munka valóban neki való. Az irodát fogja vezetni, foglalkozik az alkalmi munkavállalókkal, akik remélhetőleg sokan lesznek, és szükség esetén titkárnőnek is beugrik. Szívesen végez adminisztratív munkát, és jó érzéssel tölti el, ha szüksége van rá.

Éppen ezért nem a folyosón kellene bujkálnia a prospektusokkal, hanem elvegyülnie a vendégek között, ahogyan a barátnői teszik. Amíg az *Aion*nál dolgozott, sok fogadáson vett részt a világ különböző tájain, úgyhogy itt is menni fog.

Épp megfordult, amikor csengettek.

Harriet gyors pillantást vetett a tükörbe, hogy ellenőrizze, még mindig ambiciózus

üzletasszonynak és profi vendéglátónak tűnik-e. Vörösesszőke tincsei tökéletesen álltak, és telt ajkát hangsúlyozó rúzsja sem kenődött el. Mint az utóbbi két órában számtalanszor, újra udvarias, de visszafogott mosolyt öltött, és kinyitotta az ajtót.

– Üdvözlöm a...

Mielőtt folytathatta volna, tekintete egy borostyánszínű szempár pillantásával találkozott. Megtántorodott, az ajtó pedig véletlenül becsukódott, amikor döbbenet hátrált egy lépést.

Álmodik talán? Óvatosan újra kinyitotta az ajtót. Nem, nem képzelődött. Magas, izmos férfi állt előtte, a teste akár egy utcai harcosé, az arca pedig egy bukott angyalé. A halántékától az álláig sebhely húzódott, de nem csúfította el, inkább még érdekesebbé tette. Harriet ugyanolyan jól ismerte ezt az arcot, mint a sajátját, mert az utóbbi három évben reggeltől estig ezt látta.

– Deangelo... azaz Mr. Santos, mit keres maga itt?

– Partit adnak, vagy nem?

– Öö... igen – nyögte ki Harriet.

– Nem akar behívni?

– Én... De, persze.

A lány gyorsan felidézte magában, kiknek küldött meghívót, de a milliárdos üzletember nem volt közöttük. Az *Aion* személyzeti osztályának dolgozói és néhány régi kollégája igen, a volt főnöke viszont nem. Olyan bolond azonban nem lehet, hogy elküldjön egy gazdag és befolyásos férfit. Deangelo Santos szemének csillogása elárulta neki, hogy ezzel ő is tisztában van.

Harriet hátralépett, és olyan ideges volt, mintha egy ragadozót engedne be az otthonába.

– Fáradjon be! – Amint a férfi belépett, mintha megváltozott volna a levegő. – A parti arra van. Az *Aion*tól is várunk néhány embert. – Harriet elfojtott egy mosolyt, amikor arra gondolt, mennyire megdöbbennek majd a volt kollégái, ha meglátják itt a főnöküket. – Jöjjön, körbevezetem – ajánlotta fel, és a fogadótérbe akart indulni, Deangelo azonban nem mozdult.

– Miért mondott nemet? – kérdezte.

Harriet elképedten nézett rá. Hát ezért jött ide?

– Mármint a maga átmeneti időre szóló ajánlatára? Azért, mert most már itt dolgozom. Kedves, hogy rám gondolt, de...

A férfi legyintett, mintha a kedvesség idegen lenne tőle.

– Maguk itt munkaerő-kölcsönző ügynökség, nekem pedig kiegészítőre van szükségem. Szerződtetni akarom magát, és nincs logika abban, hogy visszautasít.

– De hát van személyi asszisztense. Én magam tanítottam be.

– Az a nő osszerezzen, ha szólok hozzá.

– Osszerezzen...? – Lehet, hogy ez csak egy álom? Nem ez lenne az első alkalom, amikor Harriet a korábbi főnökéről álmodik. Az azonban nagyon is valóságos, hogy Amber szűk cipője szorítja a lábát. – Jöjjön, szerezzünk magunknak innivalót! Ezt a dolgot nem beszélhetjük meg a folyosón.

Deangelo követte Harrietet a fogadótérbe. A lány kitért barátnői kíváncsi pillantásai elől, és egy nyugalmas sarokba vezette a férfit.

– Hozok magának innivalót – mondta.

Nem kellett megkérdeznie, mi legyen az. Elmúlt este hat, Deangelo ilyenkor már nem iszik kávé, amit amúgy nagyon szeret, hanem jéghideg vizet szokott kérni. Alkoholt kizárólag vendégségben fogyaszt, és egy pohárnál többet akkor is csak ritkán. A szokásait Harriet majdnem jobban ismerte, mint a sajátjait. Gyorsan kiment a konyhába, kivett egy üveg ásványvizet a hűtőszekrényből, pohárba töltötte, aztán jeget és citromkarikát tett bele.

Miután visszament, látta, hogy Deangelo mindent alaposan szemügyre vesz, a berendezést és a vendégeket is, és ki tudja, milyen következtetésre jutott. Harriet soha nem tudott olvasni a vonásaiból. Letette elé a vizet, aztán a szemközti íróasztalnak dőlt.

– Isten hozta a *Happy End* ügynökségnél!

– Szép ez a ház. A magáé?

– Nem, Alexé. – Harriet körbenézett a helyiségben, amíg meglátta, akit keresett. – Az ott Alexandra Davenport. Ő vezette a maga cégénél a sajtóosztályt.

Deangelo összevonta a szemöldökét.

– Az *Aion* egy másik alkalmazottjával alapított céget?

– Valójában hárommal. – A maga javíthatatlan őszinteségével Harriet arra a kérdésre is válaszolt, amelyet a férfi fel sem tett. – Emilia Claytonnal, aki a rendezvényekért felelt, és Amber Blakeleyvel, aki a maga kiemelt ügyfeleivel foglalkozott.

Deangelo egy pillanatig hitetlenkedve nézett Harrietre, aztán újra zárkózottak lettek a vonásai.

– Nem kerestek eleget az *Aion*nál?

– Nem a pénzről volt szó.

– Mindig a pénzről van szó – felelte a férfi kifejezéstelen hangon.

– Az *Aion*nál sokkal többet kerestünk, mint amennyit a következő években itt fogunk. Úgy gondoltuk azonban, hogy megpróbáljuk a saját kezünkbe venni a sorsunkat.

Deangelo lassan bólintott.

– Megértem, bár szerintem butaság ekkora kockázatot vállalni.

– Maga is felépített egy saját céget.

A férfi arca még zárkózottabb lett, mint mindig, amikor Harriet valami személyes dolgot érintett.

– Csakhogy nekem nem volt veszítenivalóm. Magának viszont nyugdíjas állása, jó fizetése és biztos jövője volt. Mit nyer ezzel a szabadsággal?

– Családot. Mi itt egy család vagyunk.

Harriet összeszorította a száját. Miért kellett ezt mondania?

Deangelo szerencsére nem feszegette tovább a dolgot. Miért is tette volna? Mi köze a családnak az üzlethez?

– Mennyi az ára, Harriet?

A lány három évig minden munkanapot ezzel a férfival töltött, de az egyszer sem nézett rá ilyen áthatóan, mintha a szívébe látna. Bizseregtek az ujjai, hogy elvegyen egyet a pezsgők közül, amelyeket Amber a vendégeknek kínált.

Mi az ördög van veled? Még soha nem volt ennyire bizonytalan Deangelo társaságában. Össze kell szednem magam, gondolta. Megpróbált magabiztosságot sugározni. Elvégre ez itt az ő ügynöksége, az ő otthona. Itt ő diktál.

– Sajnos nem lehetek a segítségére, Mr. Santos. Rengeteg itt a dolgom. Néhány órát azonban szakíthatok arra, hogy megtanítsam Jennynek, hogyan végezze a munkáját a maga elképzeléseinek megfelelően. Vagy keressenek másik alkalmas helyettést, amíg a személyzeti osztály talál állandó munkaerőt?

Harriet felidézte magában az önéletrajzokat, amelyeket eddig kapott. Deangelo Santosnak olyan kisegítőre van szüksége, aki bírja a hosszú munkaidőt, a nyers modort, nem zavarja, ha nem kap köszönetet, és vállalja az utazásokat. Legfőképpen azonban nem szabad beleszeretnie gazdag és férfias főnökébe, aki most hanyagul itt ül vele szemben.

Deangelo előrehajolt, és Harrietre szegezte a szemét.

– Azt akarom, hogy jöjjön vissza.

Harriet elvörösödött.

– Ez igazán hízelgő...

– Nem hízelegni akartam, csupán egy tényt szögeztem le. Hamarosan el kell utaznom egy rendkívül fontos ügyben, és mindennek zökkenőmentesen kell mennie. Nincs időm arra, hogy betanítsak valakit.

– A riói útról van szó? – kérdezte Harriet kíváncsian. Sejtelve sem volt, miért akar Deangelo megvásárolni egy szállodaláncot az óceán túlsó partján. Igaz, Brazíliában született, de tizenhét éves korában elhagyta az országot, mert ösztöndíjat kapott Cambridge-be. Harriet tudomása szerint az időközben eltelt tizenkét évben egyszer sem tért vissza a szülőhazájába. – A papírokat előkészítettem, mielőtt eljöttem, már csak szállodai szobát kell foglalni...

– Szükségem magára – vágott közbe Deangelo. – Csak egy hónapot kérek az idejéből. Utána azt tehet, amit akar.

Harriet lenyelte a megjegyzést, amit tenni akart. Ha alkalmi munkaerőt kínálhatnának az

Aionnak, olyan referenciájuk lenne, amilyenél nincs is jobb. De elutazhat most, amikor épp csak működni kezd a cégük? És ami még fontosabb: akar-e visszafelé tenni egy lépést, ha csupán egy hónapról van is szó?

– Miért engem szeretne? – kérdezte.

– Ez a feladat... – Deangelo elakadt – ...különleges – mondta végül.

Harriet most már nem tudta leplezni a kíváncsiságát.

– Hogy érti?

– Olyan emberre van szükségem, akiben megbízhatok. Nem a személyi asszisztenseként kísérne el.

– Akkor... – Harriet nem folytathatta, mert megszólalt a mobiltelefonja. Ki akarta nyomni a hívást, amikor azonban meglátta a kijelzőn a számot, megrémült. Az édesapja időotthonából hívták.

– Sajnálom, ezt fel kell vennem.

Sietve behúzódott a konyhába, ahol szerencsére épp senki sem volt.

– Harriet Fairchild – jelentkezett be.

Dermedten hallgatta a gondozóház vezetőjét, aki közölte vele, hogy az édesapja testi és szellemi állapota is sokat romlott. Harriet kipislogta a könnyeit, és megpróbált a férfira figyelni, aki felvázolta, milyen lehetőségek vannak arra, hogy hatékonyabbá tegyék Mr. Fairchild kezelését.

Ez nem igazság, gondolta Harriet. Miért történik az ő bátor, erős, vicces édesapjával, aki az édesanyja halála után a gondját viselte, miután korábban már felnevelte a féltestvéreit? Megérdemelte volna, hogy végre utazgathasson, golfozzon, jó borokat igyon, és elolvashassa azokat a könyveket, amelyekre eddig nem volt ideje.

Harrietet soha nem érdekelte, hogy az édesapját a kora miatt az emberek sokszor a nagyapjának hitték. Csodás, szerető apa volt, és ő bármit megtenne érte. Valójában azonban már mindent megtett, amit tudott. Most pedig, amikor a papájának égető szüksége van rá, nem tudja, mit tegyen. A gondozóház díját már csak hat hónapig tudja előteremteni, mindazokat a szolgáltatásokat, amelyeket a vezető az előbb még felsorolt, nem tudná megfizetni.

– Értem. Hálás lennék, ha küldene nekem árajánlatot a többletköltségekről – mondta végül.

Még megígérte, hogy másnap reggel időben ott lesz az orvosi vizitre. Miután befejezte a beszélgetést, pillanatokig csak mozdulatlanul állt, szaporán pislogott, hogy ne buggyanjanak ki a könnyei, és megpróbált nyugodtnak mutatkozni. Nehéz volt azonban visszaváltoznia vendéglátóvá, és nem gondolnia a kibővített kezelések árára. Nehéz volt nem pánikba esnie, mert a további hat hónap sem tűnt így lehetségesnek.

Ha újabb próbát tesz a nővéreinél, ezúttal talán beszállnak a költségekbe. Csakis ebben reménykedhet. Ez azonban valójában azt jelenti, hogy nincs remény.

– Ó, a fenébe! – suttogta, és most már nem tudta visszatartani a könnyeit.

– Miért sír?

Harriet összeresztette, és gyorsan megtörölte a szemét.

– Nem sírok – állította.

Mielőtt még összeszedhette volna magát, Deangelo megfogta a könyökét, és átvezette a konyha mögötti helyiségbe egy kanapéhoz. Aztán a hűtőszekrényhez ment, és egy nagy pohár fehérborral jött vissza.

– Igya meg! – nyújtotta át. – Miért sírt? – kérdezte aztán újra.

– Nem érdekes – válaszolta Harriet, és másra terelte a szót: – Azt mondta, hogy különleges feladatról van szó?

– Az édesapja miatt?

Harriet megdermedt.

– Egy otthonban van, igaz? – Deangelo máskor nyers hangja most lágy volt.

– Igen, de maga honnan tudja?

– Nem egészen két méterre dolgozott tőlem, és az ajtó nem hangszigetelt.

Jóságos ég! Harriet azt hitte, hogy a főnöke semmit sem vett észre. Vajon a nővéreivel folytatott

könnyes beszélgetéseket is hallotta?

- Sajnálom. Ha el kellett mennem, mindig behoztam a kieső időt.
- A munkájával soha nem volt semmi gond.

Harriet egy pillanatig lehunyta a szemét, hogy összeszedje magát.

– Édesapám demenciában szenved – mondta fátyolos hangon. – Különleges ápolásra szorul. Azelőtt, hogy magánál kezdtem dolgozni, nehéz szívvel, de úgy döntöttem, beadom egy otthonba. Eladtam a lakását, hogy legyen miből fizetnem az otthont, és amennyivel tudtam, én is beszálltam a költségekbe. Mostanra azonban már majdnem minden pénzem elfogyott, és kedvezőbb lehetőséget kellene találnom. Csak az a gond, hogy édesapám már nagyon megszokott ott. Engem már nem ismer meg, az ápolóit viszont igen – fejezte be szomorúan.

- Miért nem kért tőlem fizetésemelést?

Harriet akarata ellenére elnevette magát.

– Akkor sem engedhetném meg magamnak, hogy ott hagyjam a papámat, ha maga megduplázta volna a fizetésemet.

– Jöjjön el velem Rióba, én pedig fizetem az édesapja ápolását, amíg csak szükséges. Megegyeztünk?

– Én... – Harriet óvatosan letette a borospoharat, mert észrevette, hogy reszket a keze. – Ez roppant nagyvonalú ajánlat, Mr. Deangelo.

- Szó sincs róla. Magának pénzre van szüksége, nekem pedig van elég.
- De több ezer fontba kerülhet, talán tízezrekbe is...

Deangelo csak megrántotta a vállát, mintha jelentéktelen összegről lenne szó. Az ő számára valószínűleg az is, gyanította Harriet.

- Akkor megegyeztünk?

Igen, kiáltotta Harriet szíve, de nem egyezhet bele, amíg nem tud többet. Látta, hogy Deangelo tekintete megváltozott, és balsejtelme támadt.

- Úgy kell tennie, mintha a feleségem lenne – folytatta a férfi.

2. FEJEZET

Legalább a rend helyreállt. Harriet megint az egykori helyén, az íróasztalánál ült. A kis kaktusza a számítógépe mellett állt. Minden újra olyan volt, mint korábban. Vagy majdnem olyan...

Deangelo az irodája nyitott ajtaján át kinézett az előszobába, ahol Harriet dudorászva gépelt valamit. Szorgalmas volt, mint mindig, valami mégis megváltozott, bár Deangelo nem tudta volna megmondani, mi az.

Eddig nem tűnt fel neki, hogy Harrietnek szép hangja van. Igaz, korábban nem is énekelt az ő jelenlétében. Talán ez az, ami más. A lány nagyon tisztelettudó, de inkább egyenrangú vállalkozóként viselkedik, mint az ő visszafogott asszisztenseként. Ez az új magabiztosság színt ad az egyébként sápadt arcának, és energikusabbá teszi. Most is így volt, amikor a tabletjével a kezében odament Deangelohoz.

– Csak még egyszer egyeztetni szeretném magával az időpontokat, mielőtt hazamennék, hogy becsomagoljak az utazásra – mondta, és belepillantott az útitervbe, amelyet az utóbbi két hétben készített. – Még mindig nehéz elhinnem, hogy holnap repülőre szállunk. Még soha nem voltam Dél-Amerikában. Örül, hogy újra láthatja a hazáját?

Deangelo összeráncolta a homlokát.

– A hazámat? Nekem London az otthonom – mondta.

Otthont teremtett magának bátorsággal, csökönységgel és éleslátással. Vagy kétségbeesésből?

– Igen, persze, de Rióban nőtt fel, igaz? – Harriet kék szemében kíváncsiság csillogott. – Biztosan vannak ott rokonai és barátai, akikkel találkozni akar.

Deangelo nem tudta, mit mondjon erre. A múltját hét pecsét alatt őrizte, és ennek így is kell maradnia. Nem szégyelli, hogy úgyszólván tányérmosogatóból emelkedett milliárdossá. Más szégyellt az életéből. Azt, amit magától értetődőnek tartott, amíg nem fosztották meg tőle. Elkényeztetett fiú volt, aki fényűzésben élt, és észre sem vette a tőle csupán néhány méterre uralkodó nyomort.

– Nem a családom miatt utazunk oda – mondta, de ez nem volt igaz.

Kizárólag a családja miatt tér vissza. A család miatt, amely ellökte magától, akkor is, amikor ő a büszkeségét lenyelve könyörgött a rokonainak.

– Olvastam Rio de Janeiróról, és alig várom, hogy felfedezhessem. Lesz időnk, hogy megnézzünk néhány dolgot, maga pedig felidézze a régi időket? – kérdezte Harriet.

Fején találta a szöveget. Rióban minden hely tele lesz szellemekkel és emlékekkel, amelyeket Deangelo éveken át elzárt magában. A száját összeszorítva kinézett az ablakon. Tisztában volt vele, hogy kockázatot vállal, amikor visszatér. Azt is tudta azonban, hogy ez feltehetően végleg felszabadítja majd.

– A barátaimmal már rég elveszítettem a kapcsolatot – mondta kimérten. – Igyekszem majd időt szakítani, hogy meglátogassam a nagynénemet és az unokatestvéreimet.

Meglehetősen valószínűtlen, hogy ez megtörténik, merthogy még az utazásáról sem értesítette őket. Ráadásul tudja, hogy a nagynénje nem helyeselné a tervét. A csalódottságot a szemében pedig nem tudná elviselni, mert nagyon hasonlít a megboldogult édesanyja szemére.

Harrietnek egyébként sem kell tudnia az ő nagynénjéről és unokatestvéiről. Arról sem, hogy nagyon ideges, amikor Rióra gondol. Anglia az az ország, ahol újrateremtette magát, és London az a város, amelyet meghódított. Egy része azonban mindig vágyakozni fog gyermekora pezsgő otthona, a színek, az illatok és a zene után.

Elég ebből! Ami volt, elmúlt.

– Szóval kész az időbeosztás?

Harriet megjegyzés nélkül hagyta, hogy Deangelo másra terelte a szót, csak az íróasztalára tette a tabletjét, hogy a férfi megnézhesse rajta a programot.

– Igen. Késő délután érkezünk meg. A repülőtéren kocsi vár majd minket, azzal megyünk a szállodába. Caetanóékkal másnap találkozik először. Elképesztő, hányszor módosították az időpontot! Nem lennék meglepve, ha addig még háromszor változtatnának rajta.

Harriet a képernyőre bökött.

– Ami a szállást illeti, másik hotelba foglaltam szobákat, ahogy kívánta. Alighanem célszerű, hogy abban a szállodában lakjon, amelyet meg akar vásárolni, de figyelmeztetnem kell, a színvonala nem felel meg a szokásos igényeinek. – Lefelé görgetett egy nagy, sokerkélyes, fehér épület fotójához, amely előtt homokos strand terült el. – Itt van, ez a Caetano Palast. Amint látja, a fekvése nagyon jó, maga a szálloda azonban nyilvánvalóan sokat veszített korábbi fényéből. Egy kicsit kutakodtam Caetanóékról is. Egy régi arisztokrata család leszármazottai. Úgy húsz évvel ezelőttig egy Augusto nevű férfi vezette a teljes vállalkozást, a szállodákat és a többi létesítményt.

Harriet rákattintott egy linkre, és Deangelo szíve fájdalmasan összeszorult, amikor meglátta a képernyőt betöltő fotót. Egy középkorú, ősz hajú férfit ábrázolt, akinek a mosolygós szemében ravaszság csillogott.

Augusto Caetano valóban húsz évvel ezelőttig vezette a céget. A dátumot Deangelo soha nem fogja elfelejteni. Hallgatott, miközben bánat és harag keveréke forrt benne. Bánat egy élet miatt, amelyet éppen csak megtanult értékelni, amikor már el is veszítette. Nem a pénzről volt szó, hanem a biztonságról és a családról, amelyet sokáig magától értetődőnek tartott. A haragja pedig abból táplálkozott, hogy a biztonság csupán illúzió volt, mert a képernyőn látható férfi nem tette meg, ami pedig nagyon fontos lett volna.

– Ahogy óhajtotta, találkozni fogunk Augusto Caetano örököseivel, a szállodalánc mai tulajdonosaival. A két fiával és a lányával, Isabelával – folytatta Harriet. – A pletykák szerint egyikük sem olyan eszes, mint az apjuk volt. Luxus-üdülőtelepekbe fektettek be különböző szigeteken. Amennyire meg tudtam állapítani, nem örvendenek népszerűségnek a helybeliek és a környezetvédők körében. Megvesztegetésekről, zsarolásokról és a környezetvédelmi szabályok megsértéséről keringenek a hírek, a drága nyaralótelepeken dolgozóknak pedig állítólag alacsony bért fizetnek. A vásárlásokra rengeteget költöttek, ezért kívülállók is vehettek részvényt, hogy ők továbbra is folytathassák pazarló életvitelüket. – Harriet összeráncolta a homlokát. – Nem hangzik jó befektetésnek.

– Nem befektetésről van szó, hanem felvásárlásról.

Harriet meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Felvásárlásról?

– Caetanóék könnyelműek voltak. Nemcsak az üzlet egy részét kótyavetyélték el, hanem a saját tulajdonrészüket is csökkentették, mert egymástól függetlenül időnként eladogattak belőle. Ennek az lett az eredménye, hogy egyikük sem tudja, mekkora hányad került kívülállókhoz.

– Maga viszont tudja – jegyezte meg Harriet. Nem kellett megkérdeznie, mekkora az a rész, mert tudta, hogy Deangelo meg fogja mondani.

– Negyvenkilenc százalék. Ők viszont továbbra is többségi tulajdonosnak hiszik magukat. Csakhogy tévednek. Az a negyvenkilenc százalék jelenleg az *Aion* leányvállalatainak a tulajdonában van. Caetanóék könnyen kideríthették volna, ha vették volna a fáradságot, hogy utánanézzenek. Semmilyen illegális vagy kétes dolgot nem tettem. Ők mindennek ellenére meg akarnak nyerni engem, és nem tudják, hogy enyém lesz a meghatározó tulajdoni hányad, ha meggyőznek, hogy érdemes befektetnem a cégükbe – mondta Deangelo, és a szíve gyorsabban kezdett verni az örömteli várakozástól.

– Ez nekem túl nagy ráfordításnak tűnik egy sikertelen szállodaláncért. Igaz, gyönyörű, régi épületekről van szó, egy ingatlanértékelő portál szerint azonban a szállodákat nagymértékben korszerűsíteni kellene. A szigetek gyönyörűek, de ha saját szállodákat akar ott, nem volna jobb, ha újakat építtetne?

– Nem a szállodákról van szó, Harriet, hanem az igazságról – mondta Deangelo rejtélyesen.

És arról, hogy beváltson egy ígéretet, amelyet az édesanyjának tett. Önkéntelenül végigsimított a homlokától az álláig húzódó sebhelyen. A Caetano nevet kitörli a köztudatból. Ezért semmilyen

ár nem túl drága.

– Van még valami? – váltott hirtelen témát Deangelo.

– Igen... – Harriet habozott. – Amikor szerződtetett, azt mondta, hogy...

A férfi nem emlékezett rá, hogy egyszer is elakadt volna Harriet szava. Most viszont látta, hogy a lány elpirul, a kezét tördeli, és magában jót mulatott ezen.

– Hogy a feleségemnek kell kiadnia magát? – kérdezte.

– Igen, pontosan. – Harriet még vörösebb lett. – Vagy legalábbis Marcos Santos feleségének. Ezen a néven kellett szobát foglalnom.

– Én vagyok az. A Marcos a második keresztnemem.

Egyébként a Deangelo sem az első. Hanem Luciano, azt azonban nem használta, amióta elhagyta Brazíliát. Csak az apja családja hívta így. Az édesanyjának mindig Deangelo volt, az ő „angyala”.

– Azt viszont még mindig nem értem, miért használ másik keresztnemet.

– Így biztos lehetek abban, hogy Caetanóék nem tudják meg, ki vagyok. Ha azt gondolnák, hogy az *Aiont* érdekli a szállodájuk, felszólolnák az árat. Marcos Santosról, egy kis technológiai cég főnökéről azonban nem sejtetik, kit rejt valójában a név.

Deangelo ökölbe szorította a kezét. Miért ismernék fel az egykori sovány fiút abban a férfiban, akivé időközben vált?

Ő azonban el fogja érni, hogy Caetanóék visszaemlékezzenek rá, és keservesen megbánják a napot, amelyen ellökték maguktól, az édesanyját pedig kizárták az örökségből.

Harriet még mindig nem tűnt meggyőzöttnek.

– A technológiai cég, ha jól sejtem, a maga egyik leányvállalata. Jól van, így már érthető, hogy másik nevet akar használni. Azt viszont nem értem, miért van szüksége kamufeleségre.

– Azért, hogy a találkozás társasági összejövételnek tűnjön, és meglepesssem őket.

– Vagy úgy! – Harriet felvette az asztalról a tabletjét. – Remélem, nem veszi rossz néven, ha azt mondom, hogy ez a terv örültségnek tűnik.

– Azt mondhat, amit akar, amíg eljártssa a szerepét. Csak tartsa észben, hogy hivatalosan mi ketten nászúton vagyunk, és akkor minden jól megy majd.

Harriet már az ajtóban volt, a férfi megjegyzésére azonban felé fordult, és kérdően nézett rá.

– Bocsánat, de biztosan rosszul hallottam, hogy nászutat mondott.

– Az a tökéletes álca. Caetanóéknak azt kell hinniük, hogy a nászutunkat töltjük Rióban, a befektetésről folytatott tárgyalás pedig csupán mellékes ügy. Gondom lesz rá, hogy ne kezdjenek kutakodni. A nyomaimat eltüntettem, de nem árt, ha bebiztosítom magam. – Deangelo nem igazán tudta, mit jelent Harriet hitetlenkedő pillantása. – Már beleegyezett, hogy a feleségemnek adja ki magát – tette hozzá. – Semmit nem kérek, amit ne beszéltünk volna meg.

– De egy nászutas pár egészen másként viselkedik, mint azok, akik már régóta házasok. Akkor nem tűnne fel, hogy nincs köztünk testi vonzalom. A nászutasoktól azonban mást várnak az emberek.

Deangelo meglepetten nézett a lányra, aki szokatlanul izgatottnak tűnt. Az arca kipirult, és kék szeme élénkebben csillogott.

Harriet nagyokat nyelt, mielőtt újra megszólalt, de a hangja így is rekedt volt.

– Mindenképpen nászúton kell lennünk? Az nagyon intim helyzet. Könnyen lebukhatunk.

Deangelót egyszeriben forróság öntötte el, és meglazította az inggallérját.

– Nem töltjük a teljes két hetet Caetanóékkal Rióban. Csak egyetlen találkozóra jövünk össze velük, amelyen ők majd megpróbálnak meggyőzni engem, hogy fektessek be a sikertelen cégükbe. Két héttel később pedig már a részvényesekkel együtt találkozunk velük. A nászút csupán álca. A fedősztori szerint nemrégiben gazdagodtam meg, és a szegénynegyedből származom. Most a megfelelő emberekkel akarok összeállni, és a feleségemnek köszönhetően nem fogok tágítani. Ez egyáltalán nem bonyolult.

– Akkor is... – Harriet az ajkába harapott. – Nászutast játszani nem egyszerű. Ha úgy viselkedünk, ahogy szoktunk, egy percig sem fogja elhinni senki, hogy friss házasok vagyunk. Magának mindenkit meg kell győznie arról, aki együtt lát minket, hogy megőrül értem, és ez fordítva is igaz.

Deangelo még senkiért sem örült meg. Kísértésbe sem esett soha, hogy többet akarjon egy kapcsolattól érzéki vonzalomnál.

– Értem – mondta. – És hogyan kellene meggyőznünk az embereket arról, hogy megőrülünk egymásért? – kérdezte, és egyszeriben egy kép jelent meg előtte arról, hogy Harriet rámosolyog, és odasimul hozzá.

Azonnal rádöbbsent, hogy átlépett egy határt, és ismeretlen terepre merészkedett. Mélyeket lélegzett, hogy összeszedje magát.

– Még soha nem voltam nászúton – mondta a lány –, de a nászutasok bizonyára kimutatják, hogy összetartoznak, és egyre-másra megérintik egymást.

– Így viselkedik valaki, amikor szerelmes? – kérdezte Deangelo, és kíváncsi volt a válaszra, bár nem volt biztos benne, hogy valóban hallani akarja.

– Én... valójában még soha nem voltam szerelmes. Nem is ez a lényeg, hanem az, hogy mások mit tesznek és mit várnak el. Azt például, hogy a szerelmesek folyton egymás szemébe nézzenek, becézzék egymást...

– Becézzék?

– Igen, tudja, „drágámnak”, „édesemnek” szólítsák a másikat, vagy...

– Brazíliában mi azt mondanánk, *querida*, *minha amada*, *mi amor* – felelte a férfi.

Ez meg hogy jutott eszébe, hisz már régóta nem használja a portugál nyelvet. Az első tíz tanévet Rióban egy nemzetközi magániskolában végezte, ezért kiskorától két nyelvet beszélt, és Brazíliában ez nem gyakori. Miután Nagy-Britanniába költözött, igyekezett angolul beszélni, gondolkodni, de még álmodni is. Miért könnyű mégis elképzelnie, hogy ezeket a szavakat mondja Harrietnek?

– Igen, erről beszéltem – válaszolta a lány kissé bizonytalanul, és hátrált egy lépést. – Most már beláthatja, miért volna egyszerűbb elfelejteni ezt a nászút ötletet.

– Szerintem nem lenne jobb, *querida*. – Deangelo száján már megint kicsúszott a szó. – Biztos vagyok benne, hogy menni fog.

– Ráadásul – Harriet még egy lépést hátrált – az öltözködésre sem gondoltunk. Nincs olyan ruhám, amely arról árulkodna, hogy gazdag férjem van. És meglepne, ha magának akár csak egy, tengerparti nyaralásra alkalmas darabja is lenne. Jobb volna, ha az eredeti tervhez tartanánk magunkat. Ahhoz, hogy egy feleség elkíséri a férjét egy üzleti útra, és ennek megfelelően viselkednénk.

– Mire van szüksége?

– Tessék?

– A nászúthoz.

– Ruhákra, fürdőruhákra és szép cipőkre. Olyasmikre, amikben különlegesnek érzem magam. Szexinek...

Az utolsó szónál Harriet az ajkába harapott, mintha legszívesebben visszaszívna.

Deangelo nehezen kapott levegőt.

– Jól van. Vegye ki a délutánt, és szerezzen be mindent, amire szüksége van. Visszakapta a céges hitelkártyáját? – Harriet némán bólintott. – Amint végeztem, találkozunk, és gyakoroljuk egy kicsit, hogyan viselkednek a friss házások.

Csak akkor nézett fel, amikor Harriet már elhagyta a szobát. A nő illata azonban ott maradt a levegőben, és mintha a szó is ott visszhangzott volna még: szexi... Harriet okos, pontos, tapintatos. Magas, formás és túlságosan erkölcsös. Az idomait formátlan ruhák mögé rejti, és a gyönyörű haját többnyire szigorú kontyba tűzi. Deangelo azonban mindig is látta, hogy nagyon szép lehetne, csak nem akart tudomást venni róla. Soha nem tartotta szexinek az asszisztensét, a szó azonban most befészkelte magát a fejébe.

Újra meg újra emlékeztette magát, hogy itt csak üzletről van szó. A szívverése azonban felgyorsult, és az ereiben száguldott a vér. A vonzerő egy dolog, engedni neki azonban egészen más. Nem is állt szándékában.

– Erre nem számítottam. – Deangelo a nagy tükör felé fordult, és elhúzta a száját. – Nevetségesen

festek.

Harriet elfojtott egy mosolyt.

– Ugyan már, maga sem öltönyben jött a világra! Biztosan viselt már rövidnadrágot, amikor kicsi volt.

– De nem ilyen rikítót.

A világoskék rövidnadrágot rózsaszínű, narancs- és citromsárga csíkok díszítették. Meglepően jól mutatott. Deangelónak jó alakja volt, szálkás és izmos. Az ereje minden mozdulatában megnyilvánult. Harriet csak nehezen tudta levenni a szemét a férfi napbarnított, feszes combjáról. Póló szerencsére volt rajta, mert egy meztelen felsőtest már túl sok lett volna Harrietnek.

Ez is azt bizonyítja, hogy a nápszút örült ötlet. Deangelo remélhetőleg belátja ezt, és észhez tér...

– Pierre a legkeresettebb öltözködési tanácsadó Londonban. Amber minden kapcsolatát megmozgatta, hogy kapjon nála időpontot. Ha ő úgy gondolja, hogy ezek a holmik most menők Brazíliában, akkor bízunk kell benne – mondta Harriet.

Deangelo pillantása bosszús volt.

– Amikor azt mondtam, gyakorolnunk kellene, hogy jól érezzük magunkat együtt, nem vásárlásra gondoltam.

Harriet tökéletesen tisztában volt ezzel. Deangelo arra számított, hogy ő asztalt foglal egy elegáns étteremben, ahol majd feszélyezett csendben ülnek egymással szemben, és csak piszkálják az ételüket. A gondolatra felfordult a gyomra. Sokkal jobb, ha elfoglalják magukat valamivel, miközben meghatározzák a feltételeket.

– Miközben kiválasztottam a ruháimat az útra, világossá vált számomra, hogy magának is szüksége van új holmikra.

– Van mit felvennem.

Harriet karba fonta a kezét.

– Mr. Deangelo, a gyakori utazásain bizonyára felfigyelt arra, hogy az emberek nem viselnek öltönyt, amikor nyaralnak.

A férfi megrántotta a vállát.

– Én nem nyaralok.

– Igaz, viszont ezúttal úgy tesz, mintha nyaralna. Ezért rövidnadrágokat, laza ingeket vagy pólókat kellene viselnie. Egy könnyű öltöny még elmegy, de az nem – mutatott a lány a próbaülékében a férfi mögött lógó, méret után készült öltönyre. – Én már ki vagyok stafírozva, most magán a sor – tette hozzá.

Eredetileg csak néhány ruhát akar venni, Amber azonban, aki elkísérte a Sloane Square és a King's Road luxusbutikjaiba, elvetette a tervet.

– Teljesen bele kell helyezkedned a szerepbe – mondta a barátnője.

Ő ugyan vonakodott minden egyes új darabnál, amelyet Amber rá akart erőszakolni, mégis elég ruhája lett két hétre. Emellett kiegészítők, kozmetikumok és cipők is kerültek a poggyászába. Ma este dacból mégis az egyik régi szoknyáját és blúzáat viselte, bár Amber megpróbálta rábeszélni, hogy az egyik új ruhát vegye fel.

A saját holmijában mégis magabiztosabbnak érezte magát. Erre szüksége is volt azok után a furcsa pillanatok után Deangelo irodájában, amikor alig kapott levegőt, egy szót sem tudott kinyögni, és lángolt az arca. Ha már az is összezavarta, hogy becenevekről és érintésekről beszéltek, milyen lesz, amikor szerelmespárként kell megjelenniük?

Ez az este gyakorlás a következő két hétre, és ő belement, de a saját feltételei szerint. Önmaga lesz: a tisztességes, unalmas Harriet az unalmas ruháiban. Ez biztonságosabb.

– Fejezze be a panaszkodást! – mondta Deangelónak. – Ez a bohóckodás a maga ötlete volt. Én csak mindent megteszek azért, hogy működjön a dolog.

Igen, így beszél egy személyi asszisztens. Harriet úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy a férfi szeme furcsán csillogott, amikor válaszolt:

– Az interneten is megrendelhetette volna ezeket a ruhákat. Talán késleltetni akarta, ami miatt ma este valójában találkozni akartunk?

– Egyáltalán nem – felelte Harriet olyan könnyedén, ahogy csak tőle telt. – Fel vagyok készülve a riói projektekre.

Ha így nevezi a következő két hetet, az talán mindent könnyebbé tesz.

– A riói *projektekre*? – kérdezte Deangelo.

Nem folytathatta azonban, mert Pierre begurított egy ruhaállványt, amelyen könnyű nadrágok és élénk színű ingek függtek zavarba ejtően nagy számban. Miközben Pierre visszahívta Deangelót a próbaülékébe, Harriet leült a kanapéra, és örült a lélegzetvételnél szünetnek. A pezsgőjét kortyolgatta, és újra kinyitotta a könyvét. Ezzel foglalta le magát, amíg Deangelo könnyű öltönyöket próbált fel. A regényben éppen a hős beszélt, Harriet pedig a főnökét látta maga előtt, és az ő hangját hallotta, amely lágyabb lett, amikor a *querida* szó elhagyta az ajkát.

Harriet tudta, hogy Deangelo leghosszabb kapcsolata három hónapig tartott, és annak az időnek is a felét Ausztráliában töltötte.

Hirtelen nyugtalanul felugrott, az ajtóhoz ment, és kilesett rajta. A pillantása egy párra esett. Néhány évvel voltak csak idősebbek nála, és éppen pulóvereket nézegettek. A nő a kezébe vette az egyiket, és megmutatta a férfinak. Közben vágyakozóan nézett rá, aztán megcsókolta. Nézem én valaha is így egy férfira, vagy az rám? Csókoltam úgy egy férfit, vagy az engem, mintha csak mi ketten lennénk az egész világon? – futottak át a kérdések Harriet fején.

A válasz mindegyikre egyértelmű nem volt. De talán Brazíliában gyakorolhatja egy kicsit, hogy valaki más legyen. Olyan nő, aki bikinit és rövid ruhákat visel, az újdonsült férje pedig majd megőrül érte...

Harriet szokatlanul csendes volt, miután elhagyták az üzletet. A ruhákat, amelyeket Deangelo vásárolt, egyenesen a lakására szállították. A kocsija odakint várt rájuk, a férfi pedig szólt a sofőrnek, hogy vigye őket Chelsea-be.

– Igaza volt – mondta, miután elindult az autó.

Harriet meglepetten nézett rá.

– Valóban? Megkaphatom ezt írásban is? – kérdezte.

A mosolya kényszeredettnek tűnt, és Deangelo most először kételkedett abban, hogy jól döntött-e. Néhány hete jutott eszébe az ötlet, hogy tegyenek úgy, mintha nászúton lennének. Caetanóék nem fognak emlékezni arra, hogy neki a Marcos a második keresztnéve, már ha valaha is vesztegettek rá egy gondolatot. Ez azonban nem valószínű, elvégre soha nem keresték. A sebhelyből viszont gond lehet. Bruno Caetano ugyan távozott, miután megütötte őt, a tizennégy éves fiút, ezért nem is látta, milyen kárt okozott az ostorával. Egy sebhely azonban mindenkinek azonnal feltűnik.

És akkor ott van még a családi hasonlóság. Deangelo sok vonását az édesanyjától örökölte meg, de nem építhet arra, hogy Caetanóéknak nem tűnik fel a szeme és az arcformája. Ezért van szüksége „csalíra”, aki azonnal magára vonja a figyelmet. Egy újdonsült feleségnél pedig aligha lehet alkalmasabb jelölt.

Ha azonban valaki eljártssza a feleségét, az óhatatlanul betekintést nyer az ő életébe és múltjába. Az egyetlen ember pedig, akiben maradéktalanul megbízik, Harriet.

Természetesen tudta, hogy nagyon sokat kíván a lánytól. Neki is megvan a maga terhe, amelyet bátran és zokszó nélkül cipel. Ráadásul szingli, mint ő, ami sebezhetővé teszi, és neki nem szabad megfélemlenie erről. Távolságot kell tartania tőle, még ha a látszat kedvéért úgy is tesznek, mintha közel állnának egymáshoz.

– Abban volt igaza – mondta Deangelo könnyedén –, hogy új ruhákra van szükségem. Olyan holmikra, amelyeket Marcos Santos viselne.

– Mindig hallgatnia kellene rám. Úgy egyszerűbb volna az élete.

– Az lenne, ha maga nem mondott volna fel.

– Igaz, de megtarthat tanácsadónak, heti néhány órában.

– Lehet, hogy úgy is lesz.

Az ötlet tetszett Deangelónak. Nem állt készen arra, hogy lemondjon a higgadt és józan gondolkodású Harrietről. Ha a személyi asszisztensének nem is marad meg, talán a tanácsója lesz.

– Természetesen megfelelő óradíjért – tette hozzá a lány.
– Hogyne. Ha pedig nem kell még a frizurámon is változtatnom, új zoknikat vagy ilyesmit vennem, akkor talán végre rátérhetünk ennek az estének a valódi céljára.
– A riói projektre.
– Pontosan – felelte Deangelo. – A friss házások színjátékára.
– Igen, arra... Hogyan képzeled el a dolgot? – kérdezte Harriet bizonytalanul.
– Talán hasznos lenne, ha kicsit többet tudnánk egymásról.
– Vagyis a személyiségünkről? – Harriet a férjhez fordult. – Nem azt játszom el, hogy Deangelo Santos, az ismert brazil milliárdos felesége vagyok, hanem Marcos Santosé. Ki ő? És kit vett feleségül? Biztosan nem egy unalmas nőt, akinek egy kellemes hétvége új könyvet és kényelmes pizsamát jelent.

Harriet szavai kitörölhetetlen képet vetítettek Deangelo elé. Láta, ahogy pizsamában, könyvvel a kezükben kényelembe helyezik magukat a kanapén. Nem volt éppen izgalmas elképzelés, ő mégis fájón vágyott rá, hogy az élete ilyen egyszerű legyen.

De ez a kívánság veszélyes.

– Rendben, hallgatom – mondta Deangelo.

A lány hátradőlt, és a szemét félig lehunyva elgondolkodott.

– Hogy ismerkedtünk meg, és hol házasodtunk össze?

A férfi tudta Harriet kérdéseire a válaszokat, mert az üzleti találkozók előkészítésekor már e-mailben megküldte őket Caetanóéknak.

– A hétvégén házasodtunk össze New Yorkban. Ott élünk – mondta.

A lány nagy szemeket meresztett.

– De én egyáltalán nem ismerem New Yorkot.

– Sokszor volt már ott.

– Igen, de akkor sem ismerem a várost. Miután kiszálltunk a magángépéből, a limuzin egyenesen a szállodához vitt minket. Mindig ugyanabban a luxushotelban laktunk. Időnként elmentünk étterembe, de a tárgyalásai mind a szállodában zajlottak. Én soha nem sétálgattam New Yorkban. Nem tehetek úgy, mintha ott élnék. Miért ne mondhatnának igazat, miszerint Londonban élünk?

– Túl közel van az igazsághoz.

Harriet hallgatott. Deangelo tudta, hogy gondolkodik, és valami megoldással fog előállni. Ez volt az egyik oka annak, hogy felvette az *Aion*hoz, bár annak idején még csak a húszas évei elején járt.

– Oké, a maga egyik üzleti partnerénél dolgoztam. Akkor ismerkedtünk meg, amikor a főnökömmel egyszer New Yorkban voltam. Maga rábeszélte, hogy kísérjem el Londonba. Utána távkapcsolatban éltünk. A hétvégéket Párizsban, Rómában és elegáns üdülőhelyeken töltöttük, de szinte ki sem mozdultunk a hálószobából. – Harriet elvörösödött. – Ezt nem feltétlenül kell tudniuk, de célozhatunk rá, ha túl sok kérdést tennének fel. Még nem volt lehetőségem arra, hogy igazán megismerjem New Yorkot, mert minden nagyon gyorsan történt. Szűk körben házasodtunk össze a városházán, de a nászutunk után New Yorkban és Londonban is rendezünk majd egy-egy nagy partit.

– Jó, ez működni fog.

– Nagyszerű! És mi van magával, Marcos? Miért van szüksége erre a befektetésre?

– Mert le akarom nyugözni magát. São Paulóban nőttem fel, alsó középosztálybeli családban. Boldogultunk, de most már van pénzem. Be akarom vásárolni magam a hazám legfelsőbb köreibe, és bizonyítani a feleségemnek, hogy én is vagyok valaki.

– És mennyi pénze van az újdonsült férjemnek?

– Néhány millió. Technológiai céget alapított, amelyet aztán jó áron eladott, és most a nyereségen ül. Marcos Santos valószínűleg gazdagabb, mint Caetanóék, ez azonban nem elég ahhoz, hogy megszabaduljon az újjgazdagság bélyegétől. Készüljön fel arra, Harriet, hogy Caetanóék nagyon leereszkedők lesznek.

– Kibírom. – A lány arckifejezése arról árulkodott, hogy már találkozott ilyen viselkedéssel.

– Jól van.

Nem sokkal később megállt a kocsi. A sofőr kiugrott, és kinyitotta nekik az ajtót.

– De én nem itt lakom! – mondta csodálkozva a lány.

– Tudom – felelte Deangelo, miután kiszálltak. Egy szép, fákkal szegélyezett utcában álltak meg, nem messze a Temzétől. – Gyalog úgy tizenöt percre vagyunk az otthonától. Elkísérem odáig. Útközben talán megihatunk valamit. Egy óra múlva itt találkozunk – tette hozzá a sofőrjéhez fordulva.

Nem szokott sétálgatni. Reggelente kocogott, mert az jó tesz az egészségének és kitisztítja a fejét. Annak viszont az idejét sem tudta, mikor ment utoljára gyalog valahová, csak a friss levegő miatt, határozott cél nélkül.

– Még két hónap van a napéjegyenlőségig – mondta Harriet. – Szeretem ezt az évszakot. Hosszabbodnak a nappalok, és már sejthető, hogy nemsokára melegebb lesz.

– Tavaszi szél, eső...

– Annál inkább értékeljük a nyarat.

– Már régóta itt élek, de még mindig nem értem, miért hívják Angliában nyárnak azt a néhány hét fülledt nyirkosságot, amikor minden leáll, mert nincsenek légkondicionálók. Ez nem igazi nyár.

– Éppen ez a szép a brit nyárban. Az ember esőre és hidegre számít, aztán időnként kiderül az ég, és újra szép lesz minden. Ugyanúgy, mint az élet.

Elértek az út végére, és Deangelo befordult abba az utcába, amelyben Harriet lakott. A férfi megállt, és kinyújtotta a kezét. A lány felnézett rá, és ő bizonytalanságra, idegenkedésre, sőt talán félelemre számított a tekintetében. A kék szempárban azonban csak kíváncsiságot látott.

– Most jön az a rész a testi közelséggel és a becézésekkel? – kérdezte a lány.

– Igen, az jön... *querida* – tette hozzá spanyolul Deangelo fátyolos hangon.

– A *querida* sokkal romantikusabban hangzik, mint a „drágám” vagy az „édesem”. – Harriet nem adta jelét, hogy meg akarná fogni a férfi kezét. – Maga melyiket kedveli jobban?

Deangelo megrántotta a vállát.

– Amelyik a legegyszerűbb.

Harriet felnézett az égre.

– Az iskolában benne voltam a színjátszó csoportban. Folytatni akartam a színészetet, de apám... Tudja, mi történt. Tizenhat éves koromban azonban játszottam egy darabban, és meg kellett csókolnom egy fiút. Nem voltam szerelmes belé, és ő sem belém. Akkor értettem meg, mit jelent a színészet: az ember olyan helyzetekbe kerül, amelyeket magától egyébként talán nem választana. És közben nagyon kiszolgáltatja magát – tette hozzá.

Deangelo természetesen nem akarja őt megérinteni, a látszat kedvéért sem. Még a kezét is ökölbe szorította. Harriet viszont késztetést érzett arra, hogy megérintse a férfi sebhelyét, a lelkének okozott sérülések látható nyomát.

– Azon az estén azonban valahogy sikerült a színpadra varázsolnunk, hogy erős közöttünk a kémia. Aztán rádöbentem, hogy a színjátszásnál az ember kockázatot vállal, vagy olyan érzéseket mutat, amelyekről amúgy talán visszariadna. Rég volt, amikor ilyesmit csináltam – mondta a lány, és a férfiéba tette a kezét.

Tökéletesen illett bele, mintha eleve ott lenne a helye. Deangelo mélyeket lélegzett. Harrietnek igaza van, ez csak színjáték. Lehetőség arra, hogy egy pillanatig valaki mások legyünk, gondolta, és továbbindult, a lány pedig hozzá igazította a lépteit. A kezük összekulcsolódott, egyszerre kapocsként és korlátként. Deangelo szíve egyre gyorsabban vert. Olyan közel volt hozzá, hogy érezte a melegét és friss eperillatát.

Mi a fene ütött belé? Nevetséges ötlet volt tőle, hogy játsszák el a nászutas párt. Hogyan színleljék ezt akár csak öt percig is?

– Ebben az utcában lakom. Nem kell az ajtóig kísérnie – mondta Harriet határozottan.

– Oké. – Deangelo észre sem vette, hogy már itt vannak. – Akkor majd a repülőtéren találkozunk. Holnap reggel hatra itt lesz magáért a kocsim.

– Rendben. Köszönöm.

Deangelo kurtán bólintott, de nagyon is tudatában volt, hogy a lány keze még a kezében van. A szemében kíváncsiságot és kalandvágyat látott, amikor Harriet felnézett rá.

– Azt hiszem – mondta a nő csendesen –, hogy a „kincsem” vagy az „édesem” megszólítás nem igazán illene magához. Mit szólna a „drágámhoz”?

Csak „szerelmem” ne legyen! – gondolta Deangelo.

– Rendben van – nyögte ki.

Harriet megértően nézett rá.

– Rendben, drágám. Akkor viszlát holnap! – köszönt el.

Lábujjhegyre állt, és arcon csókolta a férfit. Deangelo megdermedt, mert a csóktól forróság öntötte el. A lány el akart húzódni tőle, ő azonban megfogta a kezét.

– Köszönöm – mondta.

Előrehajolt, hogy viszonozza a csókot, és megpecsételje a kimondatlan megállapodásukat. Nem Harriet arcát csókolta meg azonban, hanem meleg, édes ajkát. Mindent elfelejtett, csak a lány kezét érezte a kezében és száját a száján. Vissza kellene lépnie, elnézést kérnie, és elfelejtenie az őrült ötletét a nászúttal. Mielőtt azonban bármit tehetett volna, Harriet felsóhajtott, Deangelo vállára tette a kezét, és viszonozta a csókját. Ő azonban nem akarta ennyivel beérni. Magához akarta húzni a lányt, felderíteni a testét, birtokba venni.

A gondolatra megszólalt a vészcsengő a fejében. Neki senkire sincs szüksége! Hirtelen elengedte Harrietet, és hátralépett.

– Jól van – mondta, és elszántan nem vett tudomást a lány zavart pillantásáról, ahogyan a csodásan duzzadt ajkáról sem. – Azt hiszem, felkészültünk. Holnap találkozunk!

Azzal megfordult és elindult, bár minden lépésnél késztetést érzett rá, hogy visszamenjen.

De nem fog. Bosszút akart állni, egyedül ez számít.

Senki és semmi nem állhat az utamba, gondolta immár sokadszor.